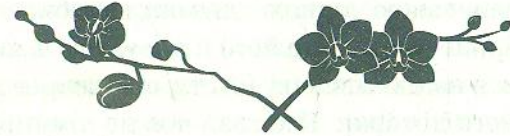

РОЗДІЛ 1

ВЕСІЛЛЯ З ДЕМОНОМ

ожне весілля по-своєму прикметне. На одному закохані поєднуються, щоб крокувати в щасливе майбутнє, на другому хтось плаче з горя, а на третьому молода дружина тримає блідими пальцями важкий підсвічник і дивиться на двері.

Бо весілля із демоном — найприкметніше, як не крути.

Дівчата, які розплітали зачіску Мейрі і вбирали її до шлюбної ночі, одна за одною вийшли в коридор. Перед очима новоспеченої княгині досі стояло обличчя Мони, яка дивилася на неї так, наче хотіла запам'ятати назавжди; ніби Мейрі вже не покине цієї ліжниці. Княгиня не проходила і словом, відколи виголосила шлюбну обітницю, пообіцявши своєму чоловікові смерть. Вона не дозволила фрейлінам стерти ритуальну фарбу з обличчя — так і лишилася з чорними колами довкола очей, на кінчику носа, у западинках щік, наче ця застережна маска могла утримати Янна на відстані, показати йому, що вона, хай і не підіймає мертвих, не скориться його й батьковій волі.

Голоси в коридорі віддалялися. Важкі двері не мали засуву, але їх можна було заблокувати підсвічником. Мейрі розпачливо

глянула на високе стрілчасте вікно. Його не вдасться перекрити нічим, тож, навіть якщо вона втримає двері, це не завадить птахові вдертися знадвору.

Кімната спорожніла, Мейрі метнулася до дверей зі свічником, але стулки розчахнулися, перш ніж вона встигла щось зробити. Янн стояв на порозі, його грізна крилата фігура знову здалася їй величезною чорною плямою, що вбирає усі кольори. Нині Мейрі не впізнавала його й дивувалася, як вона могла задивлятися на цю жахливу істоту, вважати своїм другом, мріяти про його доторки. Птах зайшов до ліжниці й причинив за собою двері. П'яні голоси в коридорі хижо загиготіли.

— Навіщо ти взяла свічник? — його голос був хрипкий і низький, геть чужий. — Це тебе не захистить.

— Але я принаймні спробую, — просичала Мейрі. — Тобі доведеться мене вбити, якщо волієш, аби я лягла з тобою.

Янн подивився на неї спідлоба. Зараз його очі були запалі, порожні і злі, хоч у них і не жевріло червонясте світло. Та це ненадовго. Він от-от почне лютувати.

Княгиня глипнула на перстень, що виблискував на його пальці. Демон тут. Він просто заचाївся.

— Я не збираюся тебе кривдити. — Птах обійшов її і сів на край ліжка, зашурхотіло пір'я.

— То навіщо взагалі прийшов?

— Бо в коридорі стоять п'яні гості, які мусять бачити, що я не боюся дружини, яка привселюдно пообіцяла мене вбити. Я князь Ретона, а ти моя княгиня. Мушу бути тут.

Голос Янна звучав ніби винувато, Мейрі відчула щось на кшталт переваги. Руки боліли від важезного свічника, тож дівчина відійшла до крісла навпроти ліжка і всілася, не випускаючи «зброї».

— Як ти почувашся, Мейрі? — спитав птах, дивлячись у порожнечу.

— Як фортеця, яку Небельгайм передав Ретону.

— Цікаво, бо я так само. Ніколи не хотів, щоб таке сталося з нами.

Він говорив щось іще, але Мейрі вже не слухала. Вона дивилася на його неслухняні кучері, на блискучі крила із золотими лицарськими пір'їнками, на чорні брови, по яких вона колись мріяла провести пальцем, на губи, що нині ледь ворухшилися, а колись цілували її і склалися в найгарнішу усмішку на світі — широку і щирю. *Янн із квітами ліссеї, які зірвав для неї на дереві; Янн — чорна цятка на глибоко-блакитному небі; Янн, що стелить перед нею крило; Янн, що обіймає її на даху селянської хати.* Десять тисяч різних Яннів — бешкетних, незграбних, закоханих, збентежених, відважних, безумних — і всі вони вмерли. Лишився один. Янн, що обрав могутність, а не її. Облуда, примара, оболонка, що її гризе зсередини п'ятьма, якої більше не торкається *світло* Зіркове. Він навіть на вигляд став старшим — ніби прожив на світі не вісімнадцять, а всі двісті років. Мейрі наївно гадала, що Перстень Неволі називається так, бо в ньому ув'язнений *темний лютий* з Одвічного Мороку. Насправді ж він називався так, бо демон ув'язнював свого носія.

— ...і мені дуже прикро, — зітхнув птах і підвівся.

Мейрі здригнулася, коли він опинився поруч — так швидко, що й оком не змигнула. Янн присів і простягнув руку, ніби хотів торкнутися її обличчя, можливо, стерти фарбу зі щоки.

Демон, демон, це демон. Демон наближається до неї!

Княгиня схопилася на ноги, скочила на крісло, втиснулася в спинку, а потім пронизливо закричала. Кричала і кричала, доки не захрипла. Янн здригнувся, його очі сяйнули червоним, ніздрі гнівно роздувалися. Птах підвівся й закрокував кімнатою, ніби не знаючи, куди себе подіти. Відтак загарчав і вгатив кулаком по дерев'яному секретеру. Удар був такої

сили, що секретер розколовся надвоє, а в Мейрі задзеленчало у вухах. Кімната потьмяніла й попливла перед очима, і княгиню поглинула пітьма.

Ольєр відчинив вікно і вперся руками в підвіконня. Днина видалася пречудова — на морі, зазвичай неспокійному, панував штиль, і сонячне проміння просвічувало смарагдові глибини, яскраво-блакитні біля берега. Мартини клекали над водою, а над балонами хетарських повітряних кораблів майоріли прапори. Крейздуар, один із найбільших портів Ретона, вже давно прокинувся. Птахи й люди спішили у справах: селяни котили вози із сидром, небельгаймські вояки розвантажували човни з провізією, пташенята ширяли над водою, зустрічаючи кораблі, а якийсь божевільний закликав усіх покаятися й повернутися в обійми до Зірок. Потріпане пір'я мело по землі, на нозі в нього бренькав дзвіночок. Ольєр, задивившись, мимохіль подумав, що Зіркове світло давно не долітає сюди, у пташиний край, занедбаний і розорений війною.

— Мей керр, ви дозволите?

Птах обернувся і побачив на вході хетарського купця.

Але принаймні тут ще можна було заробити грошей.

— Вітаю, шановний, чим можу прислужитися?

Купець закотився в кімнату, ніби головка сиру. Певно, уже немолодий, але визначати вік хетарців завжди важко — їхня рожева бугрувата шкіра із плямками була зморшкуватою ще замолоду. Синьо-зелені очі з жовтими зіницями розширилися, побачивши Ольєрові згорнуті кажанові крила з металевими спицями, — певно, упізнав шкіру сонячного бика на перетинках, отже, зрозумів, що крила робили в Хетарії. Тепер купець сторожко вдивлявся Ольєрові в обличчя. Вочевидь,

зараз проситиме про послугу. Це чудово. Відколи Янн призначив Ольєра комендантом Крейздуара, послуги той страшенно любив.

— Моє ім'я — Арел Арок. Розумієте, яка делікатна справа, мей керр, — почав купець. — Мій вантаж затримали в порту на карантин, бо ми причалювали в місті, де лютувала перопадиця, але жоден із членів екіпажу навіть не сходив на землю! Дізналися, що хвороба, і рушили далі!

— За таких умов карантин необхідний.

— О, так, мей керр, — обличчя хетарця викривилося. — Але якщо ми стоятимемо на припоні два тижні, то товар зіпсується, а ярмарок до дня пресвятих Гілля та Галля мине!

Ольєр сів за стіл і відкинувся на спинку, брязнули металеві спиці. Поки милувався пейзажем, нарахував п'ять хетарських небоходів. Вочевидь, саме про них мова.

— І що я можу зробити, керре Ароку?

— О, я знаю, що ви можете зробити в Крейздуарі геть усе, — заусміхався купець. — Скажімо, скасувати карантин і дати мені дозвіл на торгівлю. А я знайду, як віддячити за таку щедрість.

Ольєр постукував пальцями по столу. Він щасливо уникнув поїздки на Яннове весілля, вибачившись тим, що його дружина скоро мала народжувати, але коли княжич — чи тепер, вочевидь, Янна слід було називати князем, бо так проголосив король Етельріх, — повернеться до Ретона із княгинею, Ольєрові доведеться зробити їм весільний подарунок, і що коштовніший, то краще. Крім того, він обіцяв дружині, що їхній спадкоємець ні в чому не знатиме обмежень, не житиме у злиднях, як його батьки, тож знадобляться гроші й для пташеняти. Та і Брегез давно зачекалася подарунків, а Ольєр мріяв подарувати їй золоту прикрасу до нової сукні, на яку минулого разу забракло коштів.

Птах задумливо втягнув щоки, помовчав, а тоді промовив:

— По сто золотих клеврів із кожного корабля.

— Що?!

— Хіба це багато? — Ольєр склав руки на грудях. — Ви на-
торгуєте тисячу вже в перший день ярмарку.

— Та це грабунок! — верескнув купець. — Це ж бідний Ре-
тон, мей керр, а не столиця Великої Санжі, та й там, знаєте,
люди бідують! Я поскаржуся князю!

— Керре Ароку, князь приїде нескоро, та й буде заклопо-
таний із молодого дружиною. — Ольєр відчув, як від цих слів
всередині крижаніє. — Не впевнений, що ваш товар доти не
зіпсується.

Хетарець надув щоки і хвилину мовчав.

— Можу дати хіба по п'ятдесят за корабель.

— Вісімдесят.

— Шістдесят п'ять, і це моє останнє слово! — рожева шкіра
хетарця стала пурпуровою. — За інших умов краще викинути
весь товар у море.

Ольєр примружився, підраховуючи прибуток. Так, цього має
вистачити. Можливо, навіть вдасться полагодити дах у Бре-
зелурі.

— Гаразд. Гроші принесете сьогодні, тоді я накажу охороні
пропустити кораблі на розвантаження. — Птах дістав із шух-
ляди папір, написав кілька рядків і поставив печатку. Черво-
ний віск розплився й почав остигати, Ольєр простягнув до-
кумент купцеві. — Приємно мати з вами справу, керре Ароку.

Мона почувалася геть розбитою. Очі боліли від сліз, а ще
гірше стало, коли вночі почулися крики з ліжниці молодят.
Вона кинулася на допомогу, але охоронці не пропускали ні-
кого до дверей, навіть її, повірницю. Звідки там охорона?

Певно, король Етельріх потурбувався, щоб князя з княгинею
ніхто не відволікав від консумації шлюбу і його вигідний со-
юз із Ретоном не опинився під загрозою. Авжеж, Мейрі на-
вряд чи могла вбити свого чоловіка — не тоді, коли в ньому
сидів *темний лютий*. Мона здригнулася, згадавши малюнок
у тій книзі, обтягнутій шкірою й інкрустованій кістками: де-
мон із людським тілом, довгим хвостом і вісьмома павучи-
ми лапами, із червоними очима на кудлатій голові. Жодним
чином Мейрі не могла зашкодити йому, тож якщо щось лихе
і сталося, то тільки з нею.

На ранок охоронці пішли, гості догуляли й поснули про-
сто в коридорі, не дочекавшись, поки Янн вийде з кімнати.
Мона обережно переступала через розкинуті в коридорі тіла,
крокуючи до ліжниці. Двері були прочинені. Пташка зазира-
ла всередину: Янна вже не було, а під вікном валялися улам-
ки розтщеного секретера. Ліжко було гладенько застелене.

Мейрі сиділа у кріслі, підібгавши ноги. Вона досі була роз-
фарбована, як марвотвориця, хоч фарба місцями стерлася,
а місцями розплилася від поту і сліз. Мейрі не плакала, тіль-
ки стискала руками коліна і тремтіла. На мить Моні здалося,
що вона збожеволіла. Таке цілком могло статися — ніхто й ні-
коли не лишався на ніч сам на сам з істотою з Мороку.

— Ваша осяйносте, — лагідно почала Мона, — ви мене чуєте?

Мейрі обернулася, але її погляд здавався прозорим, ніби
вона не бачила пташки, а тоді простягнула до неї руки. Мона
кинулася в обійми княгині — судомні, налякані. Мейрі трем-
тіла, але не плакала.

— Що він зробив? — прошепотіла Мона їй на вухо.

— Нічого, — дівчина цокотіла зубами. — Нічого.

Вони просиділи так кілька хвилин, тоді ретонка відсторо-
нилася й сказала:

— Я поміняю постіль.